

วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 2 เทศกาลมหาพรต ปี C

ข้อคิดจาก FABC

- กางเขนของพระเยซูเจ้าที่ดูเหมือนเป็นที่สะดุด
- อธิบายความหมายของความตายของพระเยซูเจ้าบนไม้กางเขน กางเขนกลายเป็นเครื่องหมายแห่งความรัก
- ความหมายของกางเขนในชีวิตของเราคริสตชน
- ส่งเสริมให้เลือกแบกกางเขน เดินทางกางเขน หมายถึงการประกาศความรัก ดำเนินชีวิตด้วยความรักและความเสียสละ

บทอ่านจากหนังสือปฐมกาล (ปฐม 15:5-12, 17-18)

- หนังสือปฐมกาลที่เราได้ฟังในวันนี้ พ่อขอให้รายละเอียดและภูมิหลังที่ดูเป็นวิชาการสักหน่อย เพราะมีความสำคัญมาก ถือได้ว่าเป็นศูนย์กลางของหนังสือปฐมกาล และเป็นศูนย์กลางของชีวิตประชากรของพระเจ้าทีเดียว
- เรื่องนี้เขียนในที่เนรเทศที่บาบิโลน ช่วงปี ค.ศ. 587 เพราะอาณาจักรยูดาห์ล่มสลายในปีนั้น ดังนั้นปฐมกาลบทนี้เขียนขึ้นหลังปีนี้อย่างแน่นอน เพราะตำนานของหนังสือปฐมกาลบทนี้เป็นตำนานสงฆ์ (Priestly Code) คือส่วนที่เขียนในช่วงการเนรเทศ
- เวลาที่อาณาจักรล่มสลาย พระวิหารซึ่งเป็นศูนย์กลางแห่งพระพร ศูนย์กลางแห่งการประทับอยู่ของพระเจ้า ศูนย์กลางแห่งความเป็นเอกภาพถูกทำลายลงอย่างราบคาบ
- ในที่เนรเทศ คือ
 - ไกลบ้าน ไกลจากแผ่นดินแห่งพันธสัญญา ไกลจากพระพร
 - ไกลจากสัญญาที่ให้ไว้แก่บรรพบุรุษ อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ
 - ไม่มีพระวิหาร ไม่มีการฉลองพิธีกรรมใดๆ อย่างที่เคย
 - ม้วนหนังสือถูกทำลาย ถูกทะเลาะ ไม่มีมาร้องเพลงอย่างที่เคย “เยรูซาเล็มเอ๋ย ถ้าลืมเจ้าไป ให้มือชาวต่างชาติไป ริมฝั่งน้ำ พวกเราครวญคร่ำร้องไห้ ที่บาบิโลนแดนไกล โพนจ้ำนัล...”
- ปฐมกาลส่วนใหญ่ เขียนขึ้นโดยพระสงฆ์ผู้ชำนาญชีวิต ความเชื่อของประชาชน โดยเป้าหมายสำคัญคือ “พระบัญญัติของพระเจ้า” พันธสัญญาที่พระเจ้าทรงมีต่อบรรพบุรุษ ต่ออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ
- ปฐมกาล บทที่ 15 คือภาพสะท้อนของพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับอับราฮัม ซึ่งอันที่จริงเป็นพันธสัญญาที่ถูกทำลายไป เพราะความไม่ซื่อสัตย์ของลูกหลานอิสราเอล แต่ความปรารถนาที่จะรื้อฟื้นความสัตย์ซื่อนั้น “หยั่งรากลึกอยู่ในความเชื่อของอับราฮัม”

- ความเชื่อของอับราฮัมจึงถูกสะท้อน ถูกเล่าถึง ทั้งนี้เพื่อให้เป็นต้นแบบความเชื่อของลูกหลานตลอดไป
 - บทนี้เป็นสรุปเทววิทยาของปัญญาบรรพ ซึ่งเทววิทยานี้คือ พันธสัญญาของพระเจ้าแก่บรรพบุรุษ และการตอบสนองโดยความเชื่อของท่าน
 - พระเจ้าทำพันธสัญญาที่เน้นพระเจ้าฝ่ายเดียว เป็นพันธสัญญาที่ไม่มีวันสลายไปเลย เพราะพระเจ้านั้นมั่นคงเสมอ “พระองค์ไม่เปลี่ยนแปลงแม้ว่ามนุษย์จะเปลี่ยนไป”
 - ความตั้งใจของผู้พันธ: เพื่อเสริมกำลังความเชื่อแก่บรรดาลูกหลานอิสราเอลในที่เหนือทศ สร้างความหวังให้เข้มแข็งว่า “พวกเขาจะได้กลับบ้าน”
 - ความเชื่อและความหวัง เป็นรากฐานของปัญญาบรรพ พระเจ้านั้นคงเสมอ และทรงรักษาสัญญา
 - พระยาห์เวห์ทรงทำสัญญาฝ่ายเดียว = ซึ่งหมายความว่าพันธสัญญานี้รันดร์กับลูกหลานอับราฮัมสืบไป แม้ในท่ามกลางการเนรเทศหรือการสิ้นหวัง พระยาห์เวห์จะทรงนำความรอดในที่สุด
- ดังนั้น แม้การเนรเทศดูเหมือนเป็นความทุกข์ และการที่อับราฮัมยังไม่มีบุตรดูเหมือนเป็นความสิ้นหวัง แต่ความหวังสำคัญนั้น อยู่ที่พระเจ้าผู้ทรงประทานความหวัง

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลถึงชาวฟิลิปปี (ฟป 3:17-4:1)

- เปาโลกล่าวถึงเรื่องไม้กางเขนของพระเยซูเจ้านั้น คือ ความหวัง อันที่จริง กางเขนในตัวเองเป็นเครื่องหมายแห่งความตาย หายนะและการทำลายชีวิต
- แต่ความตายของพระเยซูเจ้าบนไม้กางเขนนั้นเป็นความตายที่มีเหตุผล เหตุผลที่สำคัญที่สุดคือความตายเพื่อเป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก ความตายของพระองค์เป็นความตายเพราะ “ความรักต่อพระบิดาและความรักต่อมนุษยชาติ” ดังนั้น ความตายของพระองค์ กางเขนของพระองค์จึงกลับเป็นเครื่องหมายแห่งความรัก
- พระองค์ทรงไถ่มนุษย์คือเราทุกคน กางเขนของพระองค์ ความตายของพระองค์จึงกลับกลายเป็น “ต้นแบบ” หรือกล่าวได้ว่า เป็น “หลักชัยเปรียบเทียบ” ของความรักที่เราคริสตชนต้องยึดมั่นและเดินตามเพื่อบรรลุชีวิต ชัยชนะนิรันดร์
- โดยที่เปาโลเน้นว่า คริสตชนผู้เป็นที่รักของท่านนั้น ต้อง “ยึดมั่น” ในพระเยซูเจ้า คือเชื่อมั่นในไม้กางเขนซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญารักและความรักของพระองค์

บทอ่านจากพระวรสารนักบุญลูกา (ลก 9:28-36)

- พระวรสารวันนี้ ลูกล่าเรื่องพระเยซูเจ้าทรงประจักษ์พระวรกายอย่างรุ่งโรจน์บนภูเขาทาบอร์ สารสำคัญคือ ณ ภูเขาแห่งนั้น พระองค์ถูกแสดงต่อบรรดาศิษย์ทั้งสามคือเปโตร ยากอบ และ ยอห์นว่า พระเยซูเจ้าคือพระเจ้า คือพระบุตรของพระเจ้า
- พระพักตร์ของพระองค์ ฉลองพระองค์ เปลี่ยนไปอย่างยิ่งใหญ่และอัศจรรย์ เป็นการกระทำของ พระเจ้าเพื่อประกาศให้บรรดาศิษย์เห็นว่า พระองค์คือพระเจ้า คือพระบุตรของพระเจ้า
- ภาพที่เห็นด้วยกันคือโมเสสและเอลียาห์ประจักษ์มาสนทนากับพระองค์ และที่สำคัญลูกล่า ด้วยว่าเรื่องที่ทั้งสามสนทนากันนั้นคือ “การจากไปของพระองค์ที่กำลังจะสำเร็จลงในกรุง เยรูซาเล็ม” ซึ่งหมายถึง พระทรมาน การสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน และการกลับคืนพระชนมชีพ
- นอกจากภาพที่บรรดาศิษย์ทั้งสามได้เห็นในพระสิริรุ่งโรจน์แล้ว สิ่งที่สำคัญคือ “เสียง” ของพระเจ้าพระบิดาจากเมฆที่มาปกคลุมศิษย์ทั้งสาม ในพระคัมภีร์เมฆที่ปกคลุมหมายถึงการประทับอยู่ของพระเจ้า พวกเขาได้ยินเสียงของพระเจ้าพระบิดาตรัสชัดเจน และเป็นเสียงประกาศพร้อมกับเป็น “คำสั่ง” คือ “ท่านผู้นี้เป็นบุตรของเรา ผู้รับเลือกสรร จงเชื่อฟังพระองค์เถิด”
- ดังนั้นสารสำคัญของพระวรสาร คือ การยอมรับพระเยซูเจ้าเป็นพระบุตรของพระเจ้า และที่สำคัญคือเชื่อฟังพระองค์ และอันที่จริงในพระวรสารเราพบว่าตลอดเวลาในบริบทของการสำแดงพระวรกายอย่างรุ่งโรจน์นี้ พระเยซูเจ้าทรงสั่งสอนบรรดาศิษย์อย่างหนักแน่นถึงสามครั้งคือ เรื่องพระทรมาน การสิ้นพระชนม์ และการกลับคืนชีพของพระองค์นั่นเอง
- ดังนั้นดูเหมือนว่า สารสำคัญคือ การยอมรับความตายของพระองค์หรือไม้กางเขน หรือกล่าวได้ว่า ยอมรับหนทางของพระองค์ “หนทางแห่งไม้กางเขน” เป็นหนทางของชีวิตบรรดาศิษย์ที่ติดตามพระองค์นั่นเอง

การไตร่ตรอง

- พี่น้องที่รัก มหาพรตคือเวลาแห่งการฟังพระวาจา การภาวนา และการพิศเพ่งชีวิตของพระเยซูเจ้า โดยเฉพาะพระทรมานและความตายบนไม้กางเขนของพระองค์
- เป็นเรื่องแปลกไหมที่เราจะไตร่ตรองเรื่องความตายของพระเยซูเจ้า เรื่องไม้กางเขน และที่สำคัญพระศาสนจักรก็เรียกร้องให้มีกิจศรัทธาพิเศษ การเดินรูปสืบทอด การอวยพรด้วยไม้กางเขน และการนมัสการหรือบูชาพระบาทพระเยซูเจ้าบนกางเขน
- บางทีเราอาจกล่าวเป็นภาษาแปลกๆ ได้ว่า เราคริสตชนนั้นบูชาและศรัทธาในความตาย ความตายของพระเยซูเจ้าบนกางเขน แต่อันที่จริงพระองค์ได้ทรงกลับคืนชีพและมีชีวิตนิรันดร์แล้ว
- ดังนั้น การที่เรานมัสการกางเขน ไม่ใช่การบูชาความตายแต่เป็นการบูชา “ความรัก” อันยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่ทรงมีต่อเราต่างหาก ความตายของพระองค์คือเครื่องหมายแห่งพันธสัญญารักของพระเจ้า เป็นความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

- และเพราะพระองค์สิ้นพระชนม์เพราะรักพระเจ้าและรักมนุษย์ และทรงได้รับพระเกียรติมงคลแห่งการกลับคืนชีพเช่นนี้ พระองค์จึงกลับเป็น “หนทาง ความจริง และความหวัง” ในชีวิตของคริสตชน
- ดังนั้น พี่น้องที่รัก เราศรัทธาในทางเดินของพระองค์ คือศรัทธาในหนทางแห่งความรักของพระองค์ พ่อเชื่อว่าเราจึงควรมุ่งที่จะรัก และสละตนเองเพื่อความรักต่อพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์
- การปฏิบัติที่เป็นรูปธรรมของความรักเช่นนี้จะเริ่มที่ตัวเรา ครอบครัว และสังคมไม่ใช่หรือ เมื่อคริสตชนเป็นคนแรกเสมอที่จะเสียสละ เป็นคนแรกเสมอที่จะรักและรับใช้ เสียสละด้วยความรัก ครอบครัวคริสตชนน่าจะเป็นที่ๆ ที่มีความรักมากที่สุดไม่ใช่หรือ หมายความว่า พ่อแม่ที่เสียสละที่สุด สัตย์ซื่อที่สุด รักที่สุด อุทิศตนเองที่สุดตามแบบอย่างพระคริสตเจ้า และลูกๆ ก็เช่นเดียวกันด้วย
- เราได้ฟังพระวาจา พันธสัญญาของพระเจ้าต่ออับราฮัมเป็นพันธสัญญาแห่งความรัก พระเยซูเจ้าสนทนากับโมเสสและเอลียาห์ ในเรื่องการที่พระองค์จะต้องสิ้นพระชนม์ แนนอนที่สุดเพื่อประกาศความรักต่อมนุษย์
- ดังนั้นพี่น้องที่รัก ให้เราทำตามที่นักบุญเปาโลบอกกับเราเถิดว่า “จงยึดมั่นไว้เช่นนี้ในพระเจ้าเถิด ท่านที่รักทั้งหลาย” และให้เราทำตามพระสุรเสียงของพระเจ้าพระบิดาที่ตรัสกับศิษย์ทั้งสามคนบนภูเขาทaborที่ว่า “จงเชื่อฟังพระองค์เถิด”
- ยึดมั่นและเชื่อฟังอะไรเล่า คำตอบคือ “ไม้กางเขน” แบบอย่างแห่งความรักและการมอบชีวิตของพระองค์ ขอให้ชีวิตของเราไม่เพียงแต่เดินรูปที่วัด แต่เดินตามรูปแบบแห่งชีวิตบนไม้กางเขนของพระเยซูเจ้าจริงๆ ทุกวันตลอดชีวิตเถิด พ่อเชื่อว่านี่แหละคือชีวิตในเทศกาลมหาพรต และตลอดไปของคริสตชน คือ ชีวิตที่เกิดบนไม้กางเขนของพระคริสตเจ้า
- สุขสันต์วันพระเจ้า จะแปลกใหม่ถ้าจะกล่าวกับพี่น้องว่า สุขสันต์จริงเพราะเรามีไม้กางเขนของพระเยซูเจ้าเป็นเป้าหมายของเรา เป็นหนทาง ความจริง และชีวิตของเรา นี่แหละคือเหตุผลที่ทุกวัดคาทอลิกต้องมีไม้กางเขนที่มีพระเยซูเจ้าแขวนอยู่ และทุกครอบครัวก็พึงต้องมีเช่นกันไม่ใช่หรือ
- อันที่จริงความหมายคือ สุขสันต์เพราะพระองค์ทรงรักเราถึงเพียงนี้ และน่าจะต่อด้วยความว่า เราเองก็ต้องรักเสมอ เดินในหนทางของพระองค์ในชีวิตประจำวัน อาแมน ขอให้เป็นอย่างนั้นเถิด